

मीठे बच्चे – तिमरो स्वधर्म शान्ति हो, सच्चा शान्ति शान्तिधाममा मिल्न सकछ। स्वधर्ममा रहनु छ, यो कुरा सबैलाई सुनाउनु छ।”

परश्वः— कुन चाहिँ ज्ञान एक बाबाको पासमा छ, जुन अहिले नै तिमीले पढ्छौ?

उत्तरः— पाप र पुण्यको ज्ञान। जब बाबालाई गाली गर्न थाल्छौ, तब पाप आत्मा बनछौ र जब बाबालाई र डरामालाई बुझ्छौ तब पुण्य आत्मा बनछौ। यो पढाइ तिमी बच्चाहरूले अहिले नै पढ्छौ। तिमीलाई थाहा छ— सबैलाई सद्गति दिन एक बाबा हुनुहुन्छ। मनुष्यले मनुष्यलाई सद्गति अर्थात् मुक्ति, जीवनमुक्ति दिन सक्दैन।

गीतः— इस पाप की दुनियाँ से

ओम् शान्ति। बाबा बसेर बच्चाहरूलाई समझाउनु हुन्छ— यो हो पाप आत्माहरूको दुनियाँ। भारतलाई नै भनिन्छ— पुण्य आत्माहरूको दुनियाँ, जहाँ देवी देवताहरूको राज्य थियो। यो सुखधाम थियो अरू कुनै खण्ड थिएन, एउटै भारतवर्ष थियो। चैन अथवा सुख त्यस सत्ययुगमा थियो जसलाई स्वर्ग भनिन्छ। यो हो नरक। पहिला स्वर्ग थियो, अहिले नरक बनेको छ। नरकमा चैन अथवा सुख शान्ति कहाँ बाट आओस्। कलियुगलाई नरक भनिन्छ। कलियुगको अनत्यलाई अझै रौरव नरक भनिन्छ। दुःखधाम भनिन्छ। पहिला सुखधाम थियो, जब यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो। पवित्र गृहस्थ धर्म थियो। पवित्रता पनि थियो, सुख शान्ति पनि थियो, सम्पत्ति पनि धेरै थियो। अहिले त्यही फेरि पतित बनेको छ, सबै विकारी छन्। यो हो दुःखधाम। पहिला सुखधाम थियो। र, जहाँ हामी आत्माहरू निवास गरछौ, त्यो हो शान्तिधाम। शान्ति त्यहाँ शान्तिधाममा नै मिल्न सकछ। आत्मा शान्त त्यहाँ नै रहन सकछ, जसलाई सवीट होम, निराकारी दुनियाँ भनिन्छ। त्यो हो आत्माहरूको घर। त्यहाँ रहँदा आत्मा शान्तिमा हुन्छ। बाँकी शान्ति कुनै जंगल आदिमा जानाले मिल्दैन। शान्तिधाम त त्यही हो। सत्ययुगमा सुख पनि हुन्छ, शान्ति पनि हुन्छ। यहाँ दुःखधाममा शान्ति हुन सक्दैन। शान्तिधाममा मिल्न सकछ। सुखधाममा पनि कर्म हुन्छ, शरीरद्वारा पारट खेल्नुपर्छ। यस दुःखधाममा एउटा पनि मनुष्य छैन, जसलाई सुख-शान्ति होस्। यो हो भ्रष्टाचारी पतितधाम, त्यसैले त पतित-पावनलाई बोलाउँछन्। तर उहाँ बाबालाई कसैले जानेका छैनन्, त्यसैले अनाथ बनेका छन्। अनाथ भएको कारण आपसमा लडाईं झगडा गरछन्। कति दुःख अशान्ति मारामार छ। यो हो नै रावण राज्य। रामराज्य मागछन्। रावण राज्यमा न सुख छ, न शान्ति छ। रामराज्यमा सुख शान्ति दुवै थियो। आपसमा कहिल्यै लडाईं झगडा गर्दैनथे, त्यहाँ ५ विकार हुँदै हुँदै न। यहाँ ५ विकार छ। पहिलो हो देह अभिमान मुख्य। फेरि काम, क्रोध। स्वर्गमा यी विकार थिएनन्। त्यहाँ सबै देही-अभिमानि थिए। अहिले सबै मनुष्य देह-अभिमानि छन्। देवताहरू थिए देही-अभिमानि। देह अभिमान भएका मनुष्यले कहिल्यै कसैलाई सुख दिन सक्दैनन्, एक अर्कालाई दुःख नै दिनछन्। यसतो नसमझ— कोही लखपति, करोडपति, पदमपति छन् भने सुखी हुन्छन्। यो त सबै हो मायाको आडम्बर। मायाको राज्य हो। अहिले त्यसको विनाशको लागि यो महाभारत लडाईं सामुनने उपस्थित छ। यसपछि फेरि स्वर्गको द्वार खुलछ। आधाकल्प पछि फेरि नरकको द्वार खुलछ। यी कुरा कुनै शास्त्रमा छैनन्। भन्छन्— जब भक्ति गरिन्छ तब भगवान मिल्नुहुन्छ। बाबा भन्छन्— जब भक्ति गर्दै गर्दै बिलकुल तल आउँछन्, तब मलाई आउनु पर्छ— स्वर्गको स्थापना गर्न अर्थात् स्वर्ग बनाउन। पहिला जो स्वर्ग थियो, त्यो कसरी नरक बन्यो? रावणले बनायो। गीताका भगवानद्वारा तिमीलाई राज्य मिल्यो, २१ जनम स्वर्गमा राज्य गर्यौ। फेरि द्वापर हुँदै कलियुगमा कला कम भएको छ त्यसैले सबैले पुकारिरहन्छन्— हे पतित-पावन आउनुहोस्। पतित मनुष्यलाई सुख-शान्ति पतित दुनियाँमा मिल्न सक्दैन। कति दुःख पाउँछन्। आज पैसा चोरी भयो, आज नोकसान भयो, आज रोगी भयो। दुःख नै दुःख छ नि। अहिले तिमीले सुख शान्तिको वरसा पाउने पुरुषार्थ गरिरहेका छौ, बाबाबाट स्वर्गको वरसा लिने पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। सदा सुखी बनाउने एक बाबा मात्रै हुनुहुन्छ। सदा दुःखी बनाउने

रावणले हो। यी कुरा कसैले जानेका छन् नैन। सतययुगमा दुःखका कुरा हुँदैनन्। कहिल्यै रनु परदैन। सदैव सुख नै सुख हुन्छ। त्यहाँ देह अभिमान अथवा काम, क्रोध आदि हुँदैनन्। जबसम्म ५ विकारको दान दिदैनौ तबसम्म दुःखको ग्रहण छुट्न सकदैन। भनछन् नि- दान दियो भने ग्रहण छुट्छ। यस समयमा सारा दुनियाँलाई ५ विकारको ग्रहण लागेको छ। जबसम्म यो ५ विकारको दान दिदैनौ तबसम्म १६ कला सम्पूर्ण देवता बनन सकदैनौ। बाबा सरवका सदगति दाता हुनुहुन्छ। भनिन्छ- गुरु विना गति हुँदैन। तर गतिको पनि अर्थ बुझ्दैनन्। मनुष्यको गति सदगति अर्थात् मुक्ति जीवनमुक्ति। त्यो त बाबाले नै दिन सक्नुहुन्छ। यस समयमा सबैको सदगति हुन्छ।

दिल्लीलाई नयाँ र पुरानो दिल्ली भनछन्। तर अहिले नयाँ त छैन। नयाँ विश्वमा नयाँ दिल्ली हुन्छ। पुरानो विश्वमा पुरानो दिल्ली हुन्छ। अवश्य जमुनाको कण्ठ थियो, दिल्ली परिसतान थियो। सतययुग थियो नि। देवी देवताहरूले राज्य गर्थे। अहिले त पुरानो दुनियाँमा पुरानो दिल्ली छ। नयाँ दुनियाँमा त यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो। यो भुलेका छन्। नयाँ भारत, नयाँ दिल्ली थियो त्यहाँ उनीहरूको राज्य थियो, अरू कुनै खण्ड थिएन। यो कसैले पनि जान्दैन। सरकारले यो पढाउँदैन। जानेका छन्- इस्लामी बौद्धी आए पछि यो त अधुरो इतिहास हो। लक्ष्मी-नारायणको राज्यको बारेमा कसैलाई थाहा छैन। यो कुरा बाबाले नै बसेर समझाउनु हुन्छ- सारा सृष्टिको चक्र कसरी फिरेको छ। जब स्वर्ग थियो तब गोलडन एज थियो। अहिले हेर तयही फेरि के बनेको छ! फेरि हीरा जस्तो कसले बनाउँछ? बाबा भननुहुन्छ- जब तिमी धेरै पाप आत्मा बन्यौ तब म आउँछु पुण्य आत्मा बनाउन। यो ड्रामा बनेको छ, जसलाई कसैले पनि जानेको छैन। यो ज्ञान बाबा सिवाय कसैले दिन सकदैन। ज्ञानका सागर बाबा नै हुनुहुन्छ, उहाँ आएर पढाउनु हुन्छ। मनुष्यले मनुष्यलाई कहिल्यै सदगति दिन सकदैन। जब देवी देवता थिए तब सबैले एक अर्कालाई सुख दिनथे। कोही पनि बिमारी रोगी हुँदैनथे। यहाँ त सबै रोगी छन्। अहिले बाबा आउनु भएको छ फेरि स्वर्ग बनाउन। बाबाले स्वर्ग बनाउनु हुन्छ, रावणले नरक बनाउँछ। यो खेल हो, जसलाई कसैले पनि जान्दैन। शास्त्रको ज्ञान हो नै दर्शनशास्त्र, भक्ति मार्ग। त्यो कुनै सदगति मार्ग होइन। यो कुनै शास्त्रको दर्शन होइन। बाबाले कुनै शास्त्र सुनाउनुहुन्न। यो हो आध्यात्मिक ज्ञान। बाबालाई रूहानी पिता भनिन्छ। उहाँ आत्माहरूका पिता हुनुहुन्छ। बाबा भननुहुन्छ- म मनुष्य सृष्टिको बीजरूप हुँ तयसैले ज्ञान सागर हुँ। यस मनुष्य सृष्टिरूपी वृक्षको आयु कति हो? कसरी वृद्धि हुन्छ फेरि कसरी भक्ति मार्ग सुरु हुन्छ? यो कुरा मैले जान्दछु। तिमी बच्चाहरूलाई यो ज्ञान दिएर स्वर्गको मालिक बनाउँछु फेरि तिमी मालिक बन्यौ। यो ज्ञान तिमीलाई एकै पटक मिलेको छ फेरि लोप भएर जानेको छ फेरि सतययुग तरेतामा यस ज्ञानको आवश्यकता रहँदैन। यो ज्ञान केवल तिमी ब्राह्मणहरूलाई छ। देवताहरूमा यो ज्ञान हुँदैन। तयसैले परमपरादेखि यो ज्ञान आउन सकदैन। यो तिमी बच्चाहरूलाई केवल एकै पटक मिलेको छ, जसबाट तिमी जीवनमुक्त बन्यौ। बाबाबाट वरसा पाउँछौ। तिम्रो पासमा धेरै आउँछन्, भनछन्- मनको शान्ति कसरी मिलेको छ? तर यसो भन्नु भूल हो। मन-बुद्धि आत्माका अंग हुन्, जसरी शरीरका अंग हुन्छन्। आत्मालाई पतथरबुद्धिबाट पारसबुद्धि बाबाले नै आएर बनाउनु हुन्छ जुन सतययुग तरेतासम्म चल्यो। फेरि पतथरबुद्धि बन्यो। अहिले फेरि तिमी पतथरबुद्धिबाट पारसबुद्धि बन्यौ। तिम्रो बुद्धि पारसबुद्धि थियो, तयसमा खाद मिसिदै गयो। अब फेरि पारसबुद्धि कसरी बन्ने? बाबा भननुहुन्छ- हे आत्माहरू मलाई याद गर। यादको यात्राद्वारा तिमी पवित्र बन्यौ र मेरो पासमा आउँछौ। बाँकी जो भनछन्- मनको शान्ति कसरी मिलेको छ? उनीहरूलाई बताऊ- यहाँ शान्ति कसरी हुन सक्छ? यो हो नै दुःखधाम किनकि विकारहरूको पर्वाशता छ। यो वरसा त बेहदको बाबाबाट नै मिल्न सक्छ। फेरि रावणको साथ मिलेनाले पतित बन्यौ फेरि बाबाद्वारा पावन बन्न सकेनड लाग्यो। अहिले तिमी आएका छौ बाबाबाट जीवनमुक्तिको वरसा लिन। बाबाले जीवनमुक्तिको वरसा दिनहुन्छ र रावणले जीवनबन्धको श्राप दिनछ तयसैले दुःख नै दुःख छ। ड्रामालाई पनि जान्नु छ। दुःखधाममा कसैलाई सुख शान्ति मिल्न सकदैन। शान्ति त हामी आत्माहरूको स्वधर्म हो, शान्तिधाम आत्माको घर हो। आत्माले भन्छ- मेरो स्वधर्म शान्ति हो। यो शरीररूपी बाजा बजाउँदिन, बसछु। तर कहिलेसम्म बस्ने? करम त गर्नु नै छ नि। जबसम्म मनुष्यले ड्रामालाई जान्दैनन् तबसम्म दुःखी रहनुहुन्छ। बाबा भननुहुन्छ- म हुँ नै गरिब निवाज।

यहाँ गरिब नै आउँछन्। धनवानको लागि त यहीँ सवर्ग छ। उनीहरूको त कदिरमा सवर्गको सुख छैन। बाबा भननुहुन्छ— म गरिब निवाज हुँ। धनवानलाई गरिब र गरिबलाई धनवान बनाउँछु। धनवानले यति उच्च पद पाउन सक्दैनन् किनकि यहाँ धनवानलाई नशा छ। हो, परजामा आउने छन्। सवर्गमा त अवश्य आउँछन्। तर उच्च पद गरिबले पाउँछन्। गरिब धनवान बनन्छन्। उनीहरूलाई देह अभिमान छ नि— हामी धनवान हौं। तर बाबा भननुहुन्छ— यो धनमाल सबै माटोमा मिलेछ, विनाश हुनेछ। देही-अभिमानी बनन् धेरै मेहनत छ। यस समय सबै देह-अभिमानी छन्। अब तिम्रो देही-अभिमानी बननु छ। आत्माले भन्छ— मैले ८४ जनस पूरा गरें। नाटक पूरा हुनेछ, अब फरकै जानु छ। अहिले कलियुगको अनन्त, सत्ययुगको आदिको संगम हो। बाबा भननुहुन्छ— हर ५ हजार वर्षपछि आउँछ फेरि हीरा जस्तो बनाउन। यो इतिहास-भूगोल बाबाले नै बताउन सक्नुहुन्छ। अचछा!

मीठो-मीठो सिकीलधे बच्चाहरू प्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमरनिङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमरनिङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) बाबासँग जीवनमुक्तिको वरसा लिनको लागि पावन अवश्य बननु छ। ड्रामाको ज्ञानलाई बुद्धिमा राखेर दुःखधाममा रहेर पनि दुःखबाट मुक्त हुनु छ।

२) धनमाल वा धनको नशालाई छोडेर देही-अभिमानी रहने पुरुषार्थ गरनु छ।

वरदानः— महान् र मेहमान, यी दुई समृद्धिद्वारा सर्व आकर्षणबाट मुक्त बन्न उपराम र साक्षी भव उपराम वा साक्षीपनको अवस्था बनाउनको लागि दुई कुरा ध्यानमा रहोस्— एक त म आत्मा महान् हुँ, दोस्रो— म आत्मा अब यस पुरानो सृष्टिमा वा यस पुरानो शरीरमा मेहमान (पाहुना) हुँ। यस समृद्धिमा रहनाले स्वतः सहज सर्व कमजोरीहरू वा लगावको आकर्षण समाप्त हुनेछ। महान् समझनाले जो साधारण कर्म वा संकल्प संस्कारको वश चलन्छन्, ती परिवर्तन हुनेछन्। महान् र मेहमान समझेर चलनाले महिमा योग्य पनि बन्छौ।

सलोगनः— सबैको शुभ-भावना र सहयोगको थोपा-थोपाबाट ठूलो कार्य पनि सहज हुनेछ।